

Arrest

nr. 339 689 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 19 juli 2023 België binnen met een paspoort en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 14 januari 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 januari 2025 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, tot de Ajuran-clan te behoren en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren in Masjid Ali Gudud, district Adale, provincie Middle-Shabelle, waar u samenwoonde met uw twee ooms, hun gezinnen en uw twee zussen. Uw ouders zijn op jonge leeftijd overleden. U bent in 2016

naar de stad Jilib, district Jilib, provincie Middle-Jubba verhuisd. U bent in Somalië nooit naar school geweest en hielp uw tante in haar slagerij.

In 2012 à 2013 wou een Al-Shabaab-strijder trouwen met uw zus A(...). Uw zus weigerde, waarna uw oom Fo(...) door Al-Shabaab werd vermoord en uw zus A(...) naar België vluchtte. Uw zus A(...) werd hier op 31 januari 2017 erkend in de hoedanigheid van vluchtling. Nadat uw zus gevlucht was werd u in 2015 door een Al-Shabaab rechtbank veroordeeld te trouwen met dezelfde Al-Shabaab-strijder waar uw zus oorspronkelijk mee diende te huwen. Uw was toen elf à twaalf jaar oud. Onder andere omwille van deze veroordeling zijn u, uw levende oom Fa(...) en diens gezin in 2016 naar Jilib verhuisd.

Op 28 januari 2020 kwam de Al-Shabaab-strijder naar uw oom om het huwelijk waar u tot veroordeeld was te voltrekken. U had toentertijd een geheime relatie met uw ondertussen echtgenoot A(...) A(...). Uw oom wou u wel uithuwen aan Al-Shabaab, maar na een woordenwisseling werd uw oom in zijn voet geschoten. U vluchtte naar de familie van uw partner, dewelke nomaden in de regio waren, en besloot bij hen onder te duiken. Op 2 mei 2020 trouwde u met uw partner. U hoorde later dat Al-Shabaab de twee zonen en de dochter van uw oom na uw vlucht hadden meegenomen

U verbleef ongeveer drie jaar bij uw nomadische schoonfamilie in de buurt van Jilib. Op 4 maart 2022 beviel u van een tweeling. Op 15 juni 2023 werd één van uw kinderen ernstig ziek, waardoor u verplicht was naar het ziekenhuis in Jilib te gaan. U nam een bok mee om te verkopen op de markt, zodat u de medische kosten van uw zieke dochter kon betalen. U was volledig gesluiert in uw nikab. U ging eerst naar uw oom om uw zieke dochter af te zetten en ging vervolgens met uw echtgenoot naar de markt, waar u een vriendin van u tegenkwam. Op de markt verkocht u de bok en de koopster vertelde u dat u met haar naar haar huis moest komen om het geld te halen. Eenmaal daar toegekomen was het echter tijd voor het gebed en moest u uw sluier uitdoen om de rituele was te kunnen uitvoeren. Daar merkte u dat de koopster van uw bok eigenlijk de vrouw van een gekend Al-Shabaab lid in Jilib was. Zij herkende u en begon u te ondervragen. U vertrok zo snel mogelijk en ging naar het huis van uw vriendin.

Eenmaal aangekomen bij uw vriendin vroeg u uw man achter uw kinderen bij uw oom te gaan. Terwijl uw man op de terugweg was met uw kinderen, werd u door uw tante gebeld en waarschuwde zij u dat Al-Shabaab naar u op zoek was. Even later belde Al-Shabaab bij uw vriendin aan en werd zij doodgeschoten. U werd gearresteerd en naar een Al-Shabaab-kamp gebracht.

U zat ongeveer negen dagen vast in het Al-Shabaab kamp. Daar werd u door een Al-Shabaab-rechtbank veroordeeld tot de dood. Op een gegeven ochtend probeerde één van de andere gevangenen te ontsnappen, waardoor er chaos in het kamp was. U maakte van de gelegenheid gebruik om zelf te vluchten. U kwam de volgende dag enkele nomaden tegen die een chauffeur voor u regelden om u naar uw tante in Mogadishu te brengen.

U vertrok op 12 juli 2023 naar Ethiopië, waar u op 17 juli 2023 een vliegtuig richting België nam om hier op 19 juli 2023 toe te komen en diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

U werd op 20 juni 2024 verkracht in een opvangcentrum in België. De Belgische politie is hiervan op de hoogte. U vreest bij terugkeer naar Somalië door Al-Shabaab vermoord te worden en door uw familie vernederd te worden indien ze te weten zouden komen dat u in België verkracht bent geweest.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Somalisch paspoort, de identiteitsdocumenten van uw zus A(...), een Belgisch medisch attest, uw registratiekaart van het GAMS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent de maatregelen die u en uw familie namen om u te behoeden voor de problemen met Al-Shabaab:

U stelt dat de voornaamste reden waarom u, uw oom Fa(...) en diens gezin in 2016 vanuit Adale (Al-Shabaab gebied) naar Jilib (eveneens Al-Shabaab gebied) verhuisden de problemen met en uw veroordeling door Al-Shabaab waren (CGVS, p.9). Gevraagd waarom jullie van Al-Shabaab gebied naar ander Al-Shabaab gebied verhuisden in een poging om problemen met Al-Shabaab te mijden, stelt u plots dat uw oom Fa(...) eigenlijk toch wel een voorstander van uw trouw met Al-Shabaab was, dat uw tante in Jilib familie had en dat uw oom daar een theehuisje wou starten (CGVS, p.14), wat tegenstrijdig is met uw verklaringen dat jullie omwille van de problemen met Al-Shabaab naar Jilib waren verhuisd (CGVS, p.9).

Het is niet aannemelijk dat u na het bezoek van Al-Shabaab bij u thuis in Jilib drie jaren lang in hetzelfde Al-Shabaab gebied zou blijven wonen waar men u kende, wetende dat Al-Shabaab naar u op zoek was:

U verklaart dat u na het bezoek van Al-Shabaab aan uw oom Fa(...) in 2020 tot uw vertrek in 2023 bij uw nomadische schoonfamilie in de buurt van Jilib woonde (CGVS, p.14). Gevraagd waarom u in Al-Shabaab gebied zou blijven wonen – een gebied waar men u kende - in plaats van naar veiligere oorden in Somalië te vluchten, stelt u dat u dermate veel schrik had om door Al-Shabaab gezien te worden dat u niet in een auto durfde te kruipen, dat u zonder mannelijke voogd nergens heen kon en dat uw echtgenoot geen familie had in Mogadishu (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat u uit schrik om door Al-Shabaab gezien te worden zou beslissen om in Al-Shabaab gebied te blijven wonen. Verder strookt de redenering dat u niet naar Mogadishu kon vluchten omdat uw man daar geen familie had niet met de ernst van de door u beschreven feiten, zeker gezien u zelf wel een tante in Mogadishu had (CGVS, p.9). U kan bijgevolg geen aannemelijke reden geven waarom u drie jaren lang in Al-Shabaab gebied, in een regio waar men u kende, bent blijven wonen nadat duidelijk was dat Al-Shabaab naar u op zoek was.

Het is niet aannemelijk dat u in 2023 vrijwillig naar Jilib zou terugkeren:

U stelt dat u in 2023 naar Jilib terugkeerde omdat één van uw kinderen ernstig ziek was en naar het ziekenhuis moest (CGVS, p.10). Er waren echter voldoende mogelijkheden aanwezig waardoor u, die door Al-Shabaab gezocht werd, niet naar Jilib moest terugkeren. Zo kon uw man ook zonder u met jullie dochter naar het ziekenhuis gaan, in plaats van u te vergezellen naar de stad waar de lokale autoriteiten u zochten (CGVS, p.16). Verder waren er ook uw schoonmoeder en andere leden van uw schoonfamilie aanwezig (CGVS, p.10) die uw dochter voor u naar het ziekenhuis konden brengen. Het is niet aannemelijk dat u ondanks al deze mogelijkheden alsnog zelf naar Jilib zou gaan, wetende dat Al-Shabaab u daar zocht.

Het is niet aannemelijk dat u uw kinderen in Jilib bij uw tante zou achterlaten:

U stelt dat u uw kinderen in Jilib bij uw tante achterliet omdat u een bok op de markt moest verkopen om de aankomende medische kosten van uw zieke dochter te betalen (CGVS, p.10, p.15). U verklaart echter ook dat uw tante een voorstander was van uw trouw met Al-Shabaab (CGVS, p.14), dat uw tante zeer boos werd toen ze u zag, dat uw oom Fa(...) met krukken liep nadat Al-Shabaab hem in 2020 omwille van u in zijn voet had geschoten en dat Al-Shabaab toen de twee zonen en de dochter van uw oom en tante hadden meegenomen (CGVS, p.10). Gevraagd waarom u dan alsnog uw kinderen bij uw tante zou achterlaten, gezien zij logischerwijs wraakgevoelens ten opzichte van u zou kunnen koesteren, stelt u dat u geen keus had en dat u uw bok moest verkopen (CGVS, p.15). Wederom kon u echter makkelijk uw echtgenoot, die u op dat moment vergezelde, zonder u naar de markt sturen of op uw dochter laten letten, waardoor u uw kinderen niet in de handen van uw potentieel rancuneuze tante moest achterlaten.

Het is niet aannemelijk dat u vrijwillig uw sluijer zou uitdoen in Jilib:

U stelt dat u in Jilib herkend werd nadat u uw bok aan een vrouw verkocht, met haar naar haar huis ging voor het geld en zich daar moest ontsluiëren om het middagebed te doen (CGVS, p.10, p.16). Gevraagd waarom u dergelijk risicovolle acties ondernam in een stad waar u gezocht werd, stelt u dat de koopster zelf gesluierd was en dat u dus niet wist dat zij getrouwd was met een gekend Al-Shabaab lid in de stad (CGVS, p.16), dewelke alsnog geen aannemelijke reden is voor uw risicovolle acties. Het is niet aannemelijk dat u, wetende dat u in een stad zat waar de lokale autoriteiten u zochten, mee zou gaan met een onbekende vrouw en daar vrijwillig uw sluijer zou uitdoen.

Het grote aantal toevalligheden in uw relaas laat toe de geloofwaardigheid ervan ernstig in twijfel te trekken:

Zo is het net in een grote stad als Jilib (CGVS p.4) de vrouw van een Al Shabaab-strijder die uw bok komt kopen op de markt, bovendien blijkt deze vrouw toevallig niet voldoende geld op zak te hebben en gaat u met haar mee naar haar woning. Toevallig is dat net op het moment van het gebed en dient u uw sluier bij haar af te leggen. En toevallig blijkt die vrouw u, die amper 4 jaar in Jilib woonde, en er al 3 jaar weg was, meteen te herkennen als een vrouw die 3 jaar eerder gezocht werd door Al Shabaab (CGVS, p.10).

Betreffende uw vrees om vernederd te worden door uw familie omwille van de verkrachting die u in België heeft meegemaakt, kan het volgende worden opgemerkt :

U stelt dat u door uw familie vernederd zou worden indien zij te weten zouden komen dat u in België verkracht bent geweest. Op dit moment is niemand uit uw omgeving - zelfs uw zus in België niet- op de hoogte. (CGVS, p.12). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw situatie, dient te worden opgemerkt dat zolang u echter zelf niets zegt over deze gebeurtenis, het niet aannemelijk is dat uw familie hiervan op de hoogte zou komen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas hoogstens ondersteunen, wat hier niet het geval is. Wat betreft uw paspoort (document 1) kan gesteld worden dat deze hoogstens uw identiteit en Somalische nationaliteit kan bevestigen, dewelke hier niet onmiddellijk betwist worden. Verder dient opgemerkt te worden dat uw paspoort wel over een Ethiopische inreisstempel beschikt, maar niet over een uitreisstempel (document 1, p.2).

Wat betreft de identiteitsdocumenten van uw zus A(...) (document 2), kan gesteld worden dat deze hoogstens jullie respectievelijke identiteiten en de onderlinge relatie kan aantonen, dewelke hier eveneens niet onmiddellijk betwist wordt.

Betreffende het Belgisch medisch attest over uw verwondingen ten gevolge van de vermeende mishandeling aan de hand van uw tante (document 3), kan gesteld worden dat de door u voorgelegde medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen zijn opgelopen. Deze attesten laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Betreffende uw GAMS-lidkaart – dewelke een Belgische VZW rond vrouwelijke genitale verminking (VGV) is – kan gezegd worden dat u hier noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch bij het CGVS (CGVS, p.12) enige toekomstige vrees rond VGV noemt. Daar waar u aanhaalt dat de vrouw van uw oom in Somalië u liet herbesnijden omdat ze het de eerste keer niet goed gedaan vond (CGVS, p.12, 17), kan gesteld worden dat u ondertussen getrouwd bent met uw echtgenoot (CGVS, p.7), dat u ondertussen bevallen bent van een tweeling (CGVS, p.7), dat u in Somalië reeds jaren voor uw vertrek niet meer bij uw oom en diens vrouw heeft gewoond (CGVS, p.10) en dat u bij terugkeer naar Somalië logischerwijs bij uw echtgenoot of elders in Somalië zou kunnen wonen, in plaats van terug bij uw oom en tante in Jilib in te trekken die u, naar eigen zeggen, mishandelden (CGVS, p.17). Bijgevolg kan gesteld worden dat dit document niet relevant is in uw verzoek om internationale bescherming. Uit de landeninformatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt verder niet dat er een systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling in Somalië. Het principe van maagdelijkheid is immers niet meer van toepassing. Er zijn aldus geen concrete indicaties dat u bij een terugkeer naar Somalië zou worden geherinfibuleerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS_UNHCR_SOM_6308b1844_0.html of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_202312_21.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere

belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Middle Juba te worden beoordeeld.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt Middle Juba bestempeld als een regio waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld. De EUAA benadrukt daarnaast dat mensenrechtenschendingen door al-Shabaab die de controle heeft over Middle Juba, onderzocht moeten worden in de context van de vluchtelingenstatus.

Middle Juba is gelegen in het zuiden van Somalië en vormt samen met Gedo en Lower Juba de deelstaat Jubaland. Het is de enige regio in heel Somalië die bijna volledig onder controle staat van al-Shabaab. De groepering concentreert haar bestuursapparaat en hiërarchie in de regio. De stad Jilib is het de facto hoofdkwartier van AlShabaab. Begin april 2023 vonden er in de stad confrontaties plaats tussen twee al-Shabaab fracties over de leiding van de groepering. Clanconflicten in de regio worden door de groepering onderdrukt.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Middle Juba geschat op 366.851 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 27 geweldsincidenten in de regio, waaronder de meerderheid valt onder de categorie explosions/remote violence (17). Dit zijn allemaal luchtaanvallen, uitgevoerd door (vermoedelijk) US AFRICOM, de ATMIS-troepen van het Keniaanse contingent en het Keniaanse leger. Hierbij vallen soms burgerdoden. De incidenten onder de categorie battles (5), zijn allen gevechten tussen AS-groepen onderling in de stad Jilib. ACLED noteert geen burgerslachtoffers door dit geweld. De terreurgroep is ook verantwoordelijk voor al het geregistreerd geweld tegen burgers (violence against civilians). Al-Shabaab executeert mensen op verdenking van spionage, omwille van het vervoeren van humanitaire hulpgoederen of als straf voor het plegen van een moord. ACLED noteert in totaal 87 dodelijke slachtoffers in de regio Middle Juba door het geweld. De meeste registreert ACLED onder violence against civilians met 41 burgerdoden. ACLED registreert ook 3 burgerdoden door luchtaanvallen op al-Shabaab in bewoond gebied. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van droogte, conflict/onveiligheid en overstromingen, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Middle Juba sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 11 maart 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt verzoekster geacht hiermee in te stemmen indien zij

binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoekster heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 1 april 2025 gemeld dat ze bezwaar maakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van de samenwerkingsplicht.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de maatregelen die genomen werden om haar te behoeden voor problemen met Al-Shabaab, betoogt verzoekster dat men uitgaat van een verkeerde lezing van haar verklaringen. Zij legt uit dat haar oom Fa. besloot om vee te verzamelen, om met de opbrengst ervan een theehuisje te openen in zijn dorp. Tijdens zijn afwezigheid besloot zijn echtgenote echter om in te trekken bij haar familie die in Jilib woonde om in hun onderhoud te kunnen voorzien, waarna haar oom besloot om zijn theehuis in de stad te openen, zo licht verzoekster toe. Verzoekster meent dat er van tegenstrijdigheden geen sprake is. Wat betreft haar verblijf in Al-Shabaabgebied, licht verzoekster toe dat ze bij de familie van haar latere echtgenoot introk en omwille van het feit dat zij geen sedentair leven leidde, ze buiten de handen van Al-Shabaab kon blijven. Verder herhaalt ze dat ze niet naar Mogadishu durfde reizen wegens controles onderweg en dat haar echtgenoot een herder was die geen netwerk had in Mogadishu. Zij voegt toe dat ze als lid van een minderheidsclan onmogelijk zomaar naar Mogadishu kon vertrekken. Wat betreft verzoeksters terugkeer naar Jilib in 2023, betoogt verzoekster dat dit allerminst vrijwillig was, haar dochtertje ernstig ziek was, het dichtstbijzijnde ziekenhuis in Jilib was, zij als moeder bij haar kind wilde zijn en blijven en zij maatregelen nam. Waar de adjunct-commissaris stelt dat het niet aannemelijk is dat zij haar kinderen zou achterlaten bij haar tante, voert verzoekster aan dat ze haar dochtertje onmogelijk mee kon nemen naar de markt, en haar echtgenoot haar vergezelde omdat ze begeleid moest zijn door een man. Verzoekster voegt nog toe dat mensen in armoede en precaire omstandigheden vaak niet de keuze hebben om voor veiligheid en comfort te kiezen. Aangaande het feit dat verzoekster haar sluier uitdeed, betoogt verzoekster dat ze dit niet vrijwillig deed. Verder herhaalt ze haar verklaringen in dit verband, namelijk dat ze geen andere keuze had dan met de vrouw mee te lopen, bij het gebed een rituele wassing plaatsvindt, waarbij ze haar nikab afnam om haar gelaat te reinigen en ze elkaar op dat moment herkenden, aangezien de vrouw een "soort van buurvrouw" was die destijds vlees kocht in de slagerij van verzoeksters tante. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het groot aantal toevalligheden in verzoeksters relaas toelaten de geloofwaardigheid ervan in ernstige twijfel te trekken, betoogt verzoekster dat haar relaas bijzonder doorleefd en gedetailleerd is en het niet ernstig is dat gebeurtenissen worden uitgelegd als "*te veel toeval vertonend*". Tevens voert ze aan dat de adjunct-commissaris voorbijgaat aan haar profiel, waarbij ze uitlegt dat ze een jonge ongeschoolde vrouw is behorend tot een minderheidsclan, dat haar echtgenoot en zijn familie allen veehouders en landbouwers zijn, haar leefwereld beperkt was tot het huishouden, de kinderen en het hoeden van vee en zij het slachtoffer was van meervoudig geweld in Somalië en van verkrachting in België. Verzoekster meent dat er haar op maat hiervan gepaste vragen gesteld moesten worden, wat volgens haar niet gebeurd is. Betreffende het feit dat haar paspoort geen uitreisstempel vermeldt, legt verzoekster uit dat ze per vliegtuig naar Ethiopië reisde, en haar tante ten gevolge van de dreigementen van haar oom met haar met de wagen weer naar Somalië reisde, waardoor er geen uitreisstempel vermeld is.

Voorts voert verzoekster aan dat haar relaas "*bijzonder veel alarmbellen vertoont die wijzen op een meervoudig slachtofferschap van geweldpleging op fysiek, psychisch en seksueel vlak en een traumatiserende impact ervan op haar jonge persoon tot op vandaag de dag*". Zij licht toe jarenlang

mishandeld te zijn door haar tante en haar zonen, en een medisch attest te hebben neergelegd met een beschrijving van de verwondingen. Verzoekster bekritiseert dat dit ten onrechte van tafel geveegd werd. Daarnaast stelt zij het slachtoffer te zijn van een verkrachting in België en dat zij gedwongen werd tot seksuele handelingen die werden gefilmd. Zij stelt na de feiten onderzocht te zijn en verhoord te zijn door de politiediensten, en dat er tot op heden een strafonderzoek loopt, ter staving waarvan zij een attest van klachtneerlegging voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 3).

Verder benadrukt verzoekster dat ze naar aanleiding van de verkrachting aangemeld is bij Solentra voor therapie, zij tot op heden in begeleiding is en zij aan de criteria van PTSS en depressie beantwoordt. Zij verwijst naar de symptomen die door de psycholoog bij haar weerhouden werden in het gevoegde psychologisch rapport (stukkenbundel verzoekster, stuk 4). Verzoekster voert aan dat deze feiten een sterk verhoogde impact op haar hebben gezien haar culturele achtergrond, waarbij ze uitlegt dat in de Somalische gemeenschap de verkrachte vrouw vaak verantwoordelijk gehouden wordt voor deze feiten en er daardoor sprake is van een groot schaamte- en schuldgevoel. Tevens voegt ze toe dat de dader van haar seksuele beelden gemaakt heeft, en ze niet weet of deze verspreid zijn of niet.

Voorts stelt verzoekster nooit school te hebben gelopen en geen functioneel sociaal netwerk meer te hebben heeft in Somalië. Zij vervolgt dat ze haar kinderen en echtgenoot noodgedwongen moest achterlaten en geen nieuws meer van hen heeft. Ze hekelt dat haar leefwereld niet verkend is geweest, en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) nagelaten heeft dit te bevragen.

Verzoekster stelt vervolgens dat ze als kind het slachtoffer werd van besnijdenis op voorspraak van haar tante en ze nadien herbesneden werd. Zij legde in dit kader een bewijs van opvolging door GAMS neer en stelt als antwoord op de motieven van de bestreden beslissing in dit verband dat ze verklaard heeft dat ze niet op de hoogte is van waar haar echtgenoot verblijft en ze geen contact met hem heeft. Tevens gaat ze theoretisch in op het kwetsbaar profiel van slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) en de bijzondere procedurele noden in dit verband. Verzoekster meent dat haar vrees niet ten gronde is onderzocht. Zij stelt *“niet in het minst bevraagd (te zijn) over de genitale verminking die zij destijds heeft ondergaan noch over het ruimer familiaal kader en de ervaringen van andere vrouwen in de familie”* en meent dat het gehoor op dit punt *“bijzonder lacunair”* is. Verzoekster hekelt tevens dat elke vorm van gender-sensitieve aanpak ontbreekt in dit dossier, en er minstens uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden waarin deze bestaat. Verder stelt ze dat ze als vrouw in een klassiek masculien gedomineerde samenleving zeer weinig autonomie heeft over haar eigen seksuele gezondheid en wens om zich voort te planten, en een eventuele zwangerschap ernstige gevolgen kan hebben voor haar fysieke en uiteraard mentale gezondheid omwille van de eerdere VGV. Verzoekster wijst erop dat aangezien vaststaat dat zij het slachtoffer werd van VGV en dus vervolging in het verleden, er in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig rechtspraak van de Raad van State, een weerlegbaar vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de toekomst bestaat, waarbij het aan de asielinstanties is om aan te tonen dat er “goede redenen” zijn om hiervan af te wijken.

Voorts gaat verzoekster in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij ze benadrukt dat ze afkomstig is uit een regio waar Al-Shabaab nog zeer actief is en de situatie er onveilig is voor vrouwen, zonder bescherming van een echtgenoot in het bijzonder. Ze wijst erop dat ze een jonge bijzonder kwetsbare vrouw is, behoort tot een minderheidsclan, ongeschoold en onervaren is op professioneel vlak en geen degelijk familiaal netwerk heeft waarop zij in geval van terugkeer kan terugvallen. Ze wijst op de precare veiligheidssituatie in Middle Juba en hekelt dat de adjunct-commissaris allerminst rekening heeft gehouden met haar specifieke persoonsgebonden omstandigheden.

Tevens stelt verzoekster dat vrouwen een disproportioneel groot risico lopen om slachtoffer te worden van gericht geweld, enerzijds omwille van het wijd verspreide seksuele geweld en anderzijds omwille van hun economische kwetsbaarheid. Ze wijst andermaal op de algemeen masculien gedomineerde Somalische cultuur, waarin vrouwen zonder daadwerkelijke mannelijke bescherming verhoogd gevaar lopen, en merkt op dat alle bronnen gewag maken van het belang van de clan-structuren en een familiaal netwerk om te overleven in Somalië. Verzoekster verwijst naar, en citeert, algemene informatie in dit verband.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijkens de inventaris, een attest van klachtneerlegging (stuk 3) en een psychologisch rapport (stuk 4) gevoegd. Tevens wordt verwezen naar landeninformatie, te consulteren via volgende weblinks:

“5. <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2019/01/nansen-note-2018-3-asielprocedure-beoordeling-bewijsmiddelen.pdf>

6

<https://nansen-refugee.be/nl/2020/02/17/nansen-profiel-2020-1-de-nood-aan-internationale-bescherming-van-somalische-vrouwen-slachtoffer-van-genitale-verminking-type-iii/>

7

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2019/03/NANSEN-Gegronde-vrees-tot-vervolgving-van-een-alle-enstaande-ontheemde-vrouw-zonder-netwerk-in-Somali%C3%AB-die-slachtoffer-werd-van-FGM-Feb-2019.pdf>

8. <http://www.refworld.org/docid/3d36f1c64.html>

9. <https://www.amnesty.org/download/Documents/POL1067002018ENGLISH.PDF>

10. <https://www.refworld.org/docid/5b7bcc4da.html>

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de COI Focus “*Somalië – Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*” van Cedoca van 20 februari 2025 (update), te raadplegen via de vermelde weblink.

3.2.2. Op 4 september 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin ze een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië onder verwijzing naar richtlijnen en landeninformatie waaraan reeds gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie*” van 25 maart 2025 (update), te raadplegen via de vermelde weblink, als bijkomende informatiebron.

3.2.3. Op 5 september 2025 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij ze blijkt de inventaris de volgende nieuwe stukken voegt:

“1. *VGV attest van 11/3/25*

2. *Mailcommunicatie met Dienst Slachtofferonthaal inzake sepot strafzaak*

3. *Psychologisch rapport SOLENTA dd 27/8/25*

4. *Attest begeleiding GAMS + mail (dd 1/9/25)*

5. *Overlijdensattest echtgenoot verzoekster op 18/12/2024*”

Verzoekster licht toe dat uit het VGV-attest blijkt dat zij een type III besnijdenis ondergaan heeft. Zij stelt dat er een hoge maatschappelijke druk is die op de Somalische vrouw weegt om zich te laten besnijden teneinde niet gestigmatiseerd en sociaal geïsoleerd te eindigen, en betoogt dat ze in geval van een volgende bevalling met zekerheid het slachtoffer zal worden van een herinfibulatie nu zij uit een traditionele familie afkomstig is. Zij verwijst in dit kader naar rechtspraak van de Raad en de omkering van de bewijslast in dit verband. Betreffende de e-mailcommunicatie licht ze toe dat ze in België het slachtoffer was van een verkrachting en zich in de steek gelaten voelt omdat de zaak zonder gevolg is geklasseerd bij gebrek aan afdoende bewijzen. Tevens stelt ze dat ze het verhoor bij de politie en de medische onderzoeken als bijzonder vernederend en beschamend ervoer. Wat betreft het geactualiseerd psychologisch rapport licht ze toe dat haar psychologische toestand de afgelopen drie maanden verslechterd is, en een verdere psychologische opvolging noodzakelijk is. Uit het attest van begeleiding bij GAMS blijkt volgens verzoekster verder dat zij een desinfibulatie overweegt maar zij een enorme angst ervaart voor een mogelijke herbesnijdenis in geval van terugkeer naar Somalië. Voorts licht verzoekster nog toe dat zij het nieuws ontving dat haar echtgenoot om het leven kwam in december 2024 en zij aldus niet naar haar echtgenoot kan terugkeren, noch een vorm van mannelijke bescherming kan inroepen.

3.2.4. Ter terechtzitting legt verzoekster de volledige versie van het eerder bijgebrachte VGV-attest van 11 maart 2025, waarvan de laatste pagina ontbrak, neer.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 24, § 2 van het Handvest en van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht.

3.3.2.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.4. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door verzoekster aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk zijn, nu (i) ze tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de maatregelen die zij en haar familie namen om haar te behoeden voor de problemen met Al-Shabaab, (ii) het niet aannemelijk is dat ze na het bezoek van Al-Shabaab drie jaar in hetzelfde Al-Shabaab gebied zou blijven wonen waar men haar kende, (iii) het niet aannemelijk is dat ze in 2023 vrijwillig naar Jilib zou terugkeren, (iv) het niet aannemelijk is dat ze haar kinderen in Jilib bij haar tante zou achterlaten, (v) het niet aannemelijk is dat ze vrijwillig haar sluier zou uitdoen, (vi) het groot aantal toevalligheden in haar relaas toelaat de geloofwaardigheid ervan ernstig in twijfel te trekken en (vii) betreffende haar vrees om vernederd te worden door haar familie omwille van de verkrachting die ze in België heeft meegemaakt, het niet aannemelijk is dat haar familie hiervan op de hoogte zou komen, omdat (B) de documenten die ze neerlegt deze appreciatie niet kunnen wijzigen en omdat (C) er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Middle Juba sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Somalië, omwille van problemen met Al-Shabaab. Nadat verzoeksters zus uit Somalië vluchtte, zou verzoekster in 2015 veroordeeld zijn te trouwen met dezelfde Al-Shabaab-strijder met wie haar zus oorspronkelijk moest trouwen. Op 28 januari 2020 zou de Al-Shabaab-strijder naar verzoeksters oom gekomen zijn om het huwelijk waartoe zij veroordeeld was te voltrekken. Na een woordenwisseling zou verzoeksters oom in de voet geschoten zijn, en zou verzoekster kunnen vluchten zijn naar de familie van haar partner. Verzoekster zou ongeveer drie jaar bij haar nomadische schoonfamilie in de buurt van Jilib gebleven zijn en beviel in maart 2022 van een tweeling. In juni 2023 zou één van haar kinderen ernstig ziek geworden zijn, waardoor ze naar het ziekenhuis in Jilib moest. Verzoekster zou een bok meegenomen hebben om te verkopen op de markt en op die manier de ziekenhuiskosten te betalen. De koopster van de bok zou verzoekster gezegd hebben dat ze mee moest komen naar haar huis om het geld te kunnen geven. Eenmaal verzoekster daar aangekomen was, was het tijd voor het gebed en moest verzoekster haar sluier afdoen. Verzoekster zou toen gemerkt hebben dat de koopster van de bok de vrouw van een gekend Al-Shabaab-lid was en zo snel mogelijk vertrokken zijn. Verzoekster zou naar het huis van een vriendin gegaan zijn, waar zij even later zou gearresteerd zijn door Al-Shabaab. Zij zou naar een kamp gebracht zijn waar ze negen dagen verbleven zou hebben, waarna ze zou zijn kunnen vluchten. Verzoekster zou de volgende dag met de hulp van enkele nomaden naar haar tante in Mogadishu kunnen reizen hebben en van daaruit Somalië verlaten hebben op 12 juli 2023.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas.

De Raad treedt de adjunct-commissaris vooreerst bij waar ze vaststelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster na het bezoek van Al-Shabaab in Jilib nog drie jaren in hetzelfde gebied bleef wonen. Ze motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart dat u na het bezoek van Al-Shabaab aan uw oom Fa(...) in 2020 tot uw vertrek in 2023 bij uw nomadische schoonfamilie in de buurt van Jilib woonde (CGVS, p.14). Gevraagd waarom u in Al-Shabaab gebied zou blijven wonen – een gebied waar men u kende - in plaats van naar veiligere oorden in Somalië te vluchten, stelt u dat u dermate veel schrik had om door Al-Shabaab gezien te worden dat u niet in een auto durfde te kruipen, dat u zonder mannelijke voogd nergens heen kon en dat uw echtgenoot geen familie had in Mogadishu (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat u uit schrik om door Al-Shabaab gezien te worden zou beslissen om in Al-Shabaab gebied te blijven wonen. Verder strookt de redenering dat u niet naar Mogadishu kon vluchten omdat uw man daar geen familie had niet met de ernst van de door u beschreven feiten, zeker gezien u zelf wel een tante in Mogadishu had (CGVS, p.9). U kan bijgevolg geen aannemelijke reden geven waarom u drie jaren lang in Al-Shabaab gebied, in een regio waar men u kende, bent blijven wonen nadat duidelijk was dat Al-Shabaab naar u op zoek was.”

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij omwille van het feit dat ze geen sedentair leven leidde, uit de handen kan blijven van Al-Shabaab. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat verzoekster rondtrok in Al-Shabaab-gebied, waardoor het risico dus niet minder werd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Waar ze stelt dat ze niet naar Mogadishu durfde reizen omwille van de controles onderweg en haar echtgenoot er geen netwerk had, herhaalt zij louter haar verklaringen. Verzoekster stelt verder nog dat zij als lid van een minderheidsclan onmogelijk zomaar naar Mogadishu kon vertrekken, maar blijft in gebreke dit verder te concretiseren, waardoor dit argument evenmin afbreuk kan doen aan bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen dat het niet aannemelijk is dat verzoekster in 2023 vrijwillig naar Jilib zou terugkeren:

“U stelt dat u in 2023 naar Jilib terugkeerde omdat één van uw kinderen ernstig ziek was en naar het ziekenhuis moest (CGVS, p.10). Er waren echter voldoende mogelijkheden aanwezig waardoor u, die door Al-Shabaab gezocht werd, niet naar Jilib moest terugkeren. Zo kon uw man ook zonder u met jullie dochter naar het ziekenhuis gaan, in plaats van u te vergezellen naar de stad waar de lokale autoriteiten u zochten (CGVS, p.16). Verder waren er ook uw schoonmoeder en andere leden van uw schoonfamilie aanwezig (CGVS, p.10) die uw dochter voor u naar het ziekenhuis konden brengen. Het is niet aannemelijk dat u ondanks al deze mogelijkheden alsnog zelf naar Jilib zou gaan, wetende dat Al-Shabaab u daar zocht.”

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij allerminst vrijwillig terugkeerde, aangezien haar dochtertje ernstig ziek was, het dichtstbijzijnde ziekenhuis zich in Jilib bevond en zij als moeder bij haar kind wilde zijn. De Raad merkt op dat deze omstandigheden niets afdoen aan de mogelijkheden die verzoekster had waardoor zij zelf niet naar Jilib zou moeten gaan, zoals in bovenstaande motieven terecht wordt vastgesteld. Waar verzoekster stelt maatregelen genomen te hebben, wijst de Raad erop dat zij haar sluier dan wel aandeed om naar Jilib te gaan, maar die erna afdeed tijdens de rituele wassing (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verder volgt de Raad de adjunct-commissaris waar zij vaststelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster haar kinderen bij haar tante in Jilib zou achterlaten:

“U stelt dat u uw kinderen in Jilib bij uw tante achterliet omdat u een bok op de markt moest verkopen om de aankomende medische kosten van uw zieke dochter te betalen (CGVS, p.10, p.15). U verklaart echter ook dat uw tante een voorstander was van uw trouw met Al-Shabaab (CGVS, p.14), dat uw tante zeer boos werd toen ze u zag, dat uw oom Fa(...) met krukken liep nadat Al-Shabaab hem in 2020 omwille van u in zijn voet had geschoten en dat Al-Shabaab toen de twee zonen en de dochter van uw oom en tante hadden meegenomen (CGVS, p.10). Gevraagd waarom u dan alsnog uw kinderen bij uw tante zou achterlaten, gezien zij logischerwijs wraakgevoelens ten opzichte van u zou kunnen koesteren, stelt u dat u geen keus had en dat u uw bok moest verkopen (CGVS, p.15). Wederom kon u echter makkelijk uw echtgenoot, die u op dat moment vergezelde, zonder u naar de markt sturen of op uw dochter laten letten, waardoor u uw kinderen niet in de handen van uw potentieel rancuneuze tante moest achterlaten.”

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zij haar dochtertje niet mee kon nemen naar de markt, maar zij terzeldertijd begeleid moest zijn door een man, waardoor haar echtgenoot haar vergezelde. Met dit betoog verklaart verzoekster echter niet waarom haar echtgenoot niet alleen naar de markt kon gaan, zodat ze zelf op haar dochtertje kon passen. Waar zij nog aanvoert dat ze geen rekening kon houden met mogelijke wraakgevoelens in hoofde van haar tante en mensen in armoede en precaire omstandigheden vaak niet de keuze hebben om voor veiligheid en comfort te kiezen, spreekt zij zichzelf tegen, daar zij eerder in haar verzoekschrift aanvoert dat zij absoluut bij haar kind wilde zijn in deze kritieke periode van haar leven.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, wetende dat ze in een stad zat waar de lokale autoriteiten haar zochten, mee zou gaan met een onbekende vrouw en daar vrijwillig haar sluier zou afdoen. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de vrouw die de bok wilde kopen geld tekort kwam, zij geen andere keuze had dan met haar mee te lopen, de traditie vereist dat ze haar nikab af moest doen om haar gelaat te reinigen en het pas op dat moment was dat beide vrouwen elkaar herkenden. Zij beperkt er zich zodoende toe haar eerdere verklaringen te herhalen, doch brengt geen concrete elementen of argumenten aan ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing in dit verband.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing gewezen op het grote aantal toevalligheden in verzoeksters relaas, wat toelaat de geloofwaardigheid ervan in twijfel te trekken. Zo stelt de adjunct-commissaris dat het toevallig is dat (i) net de vrouw van een Al-Shabaab-strijder verzoeksters bok komt kopen, (ii) zij niet voldoende geld op zak heeft, waardoor verzoekster meegaat naar haar woning, (iii) het net dan het moment van het gebed is waardoor verzoekster haar sluier moet afdoen en (iv) deze vrouw verzoekster meteen blijkt te herkennen na jaren afwezigheid uit de stad. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat het niet ernstig is gebeurtenissen uit te leggen *“als te veel toeval vertonend”*, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat aan verzoeksters voorgehouden problemen met – en vrees voor – Al-Shabaab geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekster hekelt verder dat de adjunct-commissaris voorbijgaat aan haar profiel, en legt uit dat ze een jonge ongeschoolde vrouw is die behoort tot een minderheidsclan, haar echtgenoot en zijn familie veehouders zijn, haar leefwereld beperkt was tot het huishouden, de kinderen en het hoeden van vee, zij slachtoffer werd van meervoudig structureel geweld in Somalië en van verkrachting in België en betoogt dat er op maat hiervan gepaste vragen moesten worden gesteld. Verzoekster toont met dit betoog echter niet concreet aan dat, waar, of op welke wijze haar profiel een deelname aan het persoonlijk onderhoud zou

verhinderd of bemoeilijkt hebben, laat staan dat ze zou aantonen dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoekster in staat was om de haar gestelde vragen te begrijpen en erop te antwoorden en dat ze details kon verschaffen over de door haar voorgehouden gebeurtenissen. Er werden haar zowel open als gesloten vragen gesteld, waarvan ze de inhoud en logica over het algemeen correct begreep. Bovendien verklaarde verzoekster dat ze zich goed voelde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1) en maakte geen opmerking dat er problemen zouden zijn om het gehoor te ondergaan. Verzoekster heeft ook zelf geen elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken en het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in haar hoofde kunnen vaststellen (AD, stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedure noden"). Het attest van Solentra dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stuk 4) bevat geen concrete vaststellingen met betrekking tot haar psychologische toestand die hierop een ander licht kunnen werpen, zoals door de verwerende partij op goede gronden als volgt wordt toegelicht in haar nota met opmerkingen: *"Het attest somt louter en alleen de klachten en symptomen op waar verzoekster mee zou kampen, dewelke zouden kunnen wijzen op PTSD en depressie, en stelt uiteindelijk dat verzoekster zich mogelijks teruggetrokken en in zichzelf gekeerd kan opstellen. Over haar verhaal praten zou moeilijk zijn daar zij geconfronteerd zou worden met schaamte en triggers die zij gewoonlijk tracht te vermijden. Verweerder betoogt dat deze bevindingen eerder vaag en geenszins concreet zijn en er nergens wordt toegelicht of er en welke steunmaatregelen getroffen dienen te worden. Hoe dan ook benadrukt verweerder dat uit de notities van het persoonlijk blijkt dat het persoonlijk onderhoud rustig en goed is verlopen, er twee maal een pauze werd ingelast (NPO, p. 13, 16), er werd gepolst naar verzoekster haar welbevinden alsook naar het verloop van het interview (NPO, p. 1, 18), en verzoekster uitgebreide verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar asielrelaas. Dat verzoekster op enige wijze verhinderd zou geweest zijn op een volwaardige manier deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en haar asielmotieven toe te lichten, wordt dan ook niet aangetoond. Verweerder benadrukt dat verzoekster haar relaas an sich ongeloofwaardig wordt bevonden gelet op de veelvuldige onaannemelijkheden die werden vastgesteld en betoogt dat het attest aldus niet toelaat een ander licht te werpen op de beoordeling van verzoekster haar nood aan internationale bescherming zoals die werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Volledigheidshalve stipt verweerder aan dat het attest op geen enkele wijze een bewijs vormt van verzoeksters voorgehouden problemen in haar land van herkomst. Een psycholoog doet vaststellingen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan rekening houden met zijn bevindingen vermoedens hebben over de oorzaak van de klachten van diens patiënt. Echter kan een psycholoog nooit met enige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de ingeroepen klachten van zijn patiënt zijn ontstaan. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problematiek zijn louter gebaseerd op verklaringen van de patiënt binnen de context van psychologische hulpverlening, hetgeen een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Hoewel in het attest gesproken wordt van "trauma en depressie", is het geen bewijs voor de omstandigheden of context daarvan."*

Voorts wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de maatregelen die zij en haar familie namen om haar te behoeden voor de problemen met Al-Shabaab, daar verzoekster enerzijds zou verklaren dat ze omwille van de problemen met Al-Shabaab naar Jilib verhuisden, en anderzijds omdat haar oom er een theehuis wou openen. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat dit onterecht is, en stelt dat haar oom vee verzamelde om met de opbrengst een theehuisje te openen in het dorp, maar zijn echtgenote besloot, gelet op de toenmalige droogte, terug in te trekken bij haar familie in Jilib, waarna haar oom hen daar vervoegde en besliste om zijn theehuis in de stad te openen. Na lezing van de notities van verzoeksters persoonlijk onderhoud, dient de Raad vast te stellen dat hieruit niet duidelijk blijkt dat verzoekster initieel verklaard zou hebben dat zij met het gezin van haar oom naar Jilib verhuisde omwille van de problemen met Al-Shabaab. Verzoekster verklaarde immers het volgende: *"Mijn oom was toen weg, hij moest vee gaan halen, het was droogte. We gingen ondertussen weg met de vrouw van mijn oom, naar Jilib. Dat was de aanleiding dat we vertrokken. Mijn oom keerde terug naar Jilib en we openden een theehuisje"* (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Hoe het ook zij, kan dit geen afbreuk doen aan het voorgaande, daar de overige pertinente bevindingen van de bestreden beslissing *in casu* voldoende determinerend zijn om te besluiten dat verzoeksters problemen met Al-Shabaab niet geloofwaardig zijn.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster niet aannemelijk een concrete vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te koesteren omwille van haar beweerde problemen met Al-Shabaab.

De Raad merkt verder op dat verzoekster bij aanvullende nota een medisch attest dd. 11 maart 2025 heeft neergelegd, waaruit blijkt dat verzoekster een VGV type III – een infibulatie – heeft ondergaan (aanvullende nota verzoekster neergelegd op 5 september 2025, stuk 1).

De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “*daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*” en “*daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard*”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt ook uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, met name het EUAA-rapport “*Country Guidance. Somalia*” van augustus 2023, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA-rapport “*Somalia Targeted profiles*” van september 2021 en het EUAA-rapport “*COI Query. Somalia*” van 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, “*Somalia – Female Genital Mutilation*”, 14 September 2022, Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, “*The Somali Health and Demographic Survey 2020*” en DIS, “*COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*” van februari 2021 en waaruit volgt dat VGV neerkomt op vervolging.

In casu kan de VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, aldus als een eerdere vervolging worden gekwalificeerd.

Verzoekster voert een vrees voor re-infibulatie aan.

De beoordeling of de vrees van verzoekster voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat de betrokkene, gezien zijn individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42)

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt: “*Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.*”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie overweegt als volgt: “*51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.[...] 68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning).*

De Raad onderstreept in dit verband dat de bewijskracht die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de door de om bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond (cfr. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: “(…) De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster aldus reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261 439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“*reasonable degree of likelihood-test*”) (cfr. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging zich situeert in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en bijgevolg de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde is (cfr. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261 439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, tevens rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;*
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”*

De Raad wijst erop dat uit al het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, haar specifieke en individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In dezen past het dan ook om de beschikbare landeninformatie aangaande infibulatie en het risico op re-infibulatie naderbij te bekijken.

De Raad herneemt dat uit het EUAA-rapport “*Country Guidance. Somalia*” van augustus 2023, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA-rapport “*Somalia Targeted profiles*” van september 2021 en het EUAA-rapport “*COI Query. Somalia*” van 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, “*Somalia – Female Genital Mutilation*”, 14 September 2022, Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, “*The Somali Health and Demographic Survey 2020*” en DIS, “*COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*” van februari 2021 volgt dat VGV neerkomt op vervolging.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend. Bijna alle vrouwen in Somalië hebben een vorm van VGV ondergaan en er zijn geen indicaties dat deze cijfers in dalende lijn zouden gaan. Integendeel werd in begin 2022 een stijging van de cijfers waargenomen. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV hebben ondergaan, waarbij de meest voorkomende vorm de infibulatie is (64,2 %). Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzetten tegen VGV en overwegen om hun dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uiten wel een voorkeur voor de Sunni vorm (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige

infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is, naargelang de verschillende regio's in Somalië. Ook de sociaal-economische levensomstandigheden en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Specifiek wat betreft infibulatie en het risico op re-infibulatie, blijkt dat vrouwen voorafgaand aan het huwelijk, een bevalling of om medische redenen een desinfibulatie ondergaan. Dit kan gebeuren door een gezondheidsmedewerker, dan wel door de echtgenoot van de vrouw zelf (waarbij dit laatste voornamelijk voorkomt in Zuid-Somalië). Een bron van de UNFPA (United Nations Population Fund) geeft aan dat re-infibulatie vaak voorkomend (*“very common”*) is in Somalië, waarbij dit gebruikelijk gebeurt na een bevalling. Re-infibulatie komt voor in alle delen van Somalië, waarbij er geen geografische verschillen zijn. De re-infibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijder. Een UNICEF-expert geeft aan dat de re-infibulatie herhaaldelijk wordt gedaan, meestal na de bevallingen van twee tot vier kinderen. Re-infibulatie kan ook voorkomen om andere redenen, bijvoorbeeld na seksueel geweld, een buitenhuwelijkse relatie of indien de eerste infibulatie niet naar wens gebeurde. Er is echter geen sprake van een systematische re-infibulatie na bevalling of echtscheiding in Somalië. Wat betreft de inspraak van een vrouw bij de beslissing over de re-infibulatie is er sprake van verschillende standpunten. Er wordt aangegeven dat vrouwen moeilijk kunnen ingaan tegen de aanwezige vroedvrouw of de (vrouwelijke) familieleden. Er zijn ook gevallen van vrouwen die een re-infibulatie ondergingen, niettegenstaande dat zij uitdrukkelijk aangaven dit niet te willen of die hierover voorafgaand niet geconsulteerd werden. Wanneer een vrouw geen re-infibulatie wil ondergaan, maar wanneer haar echtgenoot of familie dit wel van haar verwacht, is het bijzonder moeilijk voor de vrouw om zich hiertegen te verzetten. Er zijn ook gevallen waarbij de vrouw 'vrijwillig' opteert voor een re-infibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om de echtgenoot seksueel tevreden te houden en aldus te vermijden dat de echtgenoot een andere vrouw neemt, of nog omdat de vrouwen het oncomfortabel vinden om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat, in het geval een Somalische vrouw VGV heeft ondergaan, evenwel niet *a priori* kan worden aangenomen dat zij het risico loopt op re-infibulatie. Uit de landeninformatie volgt dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, rekening moet worden gehouden met omstandigheden die een risico inhouden. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren. Vervolg van personen die onder dit profiel vallen kan plaatsvinden omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, dan wel omwille van religieuze redenen.

Er worden in het EUAA-rapport *“Country Guidance. Somalia”* van augustus 2023 drie categorieën voor het risicoprofiel van VGV onderscheiden:

1. In het geval van meisjes die geen VGV hebben ondergaan, is een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegronde in heel Somalië. (*“In the case of girls who have not been subjected to FGM/C, well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland.”*)

2. In het geval van vrouwen die niet aan VGV zijn onderworpen, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster aan VGV wordt onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat en de standpunten van haar familie over deze praktijk. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen. (*“In the case of women who have not been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, particularly the age of the applicant, her marital status, and the views of her family on the practice. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration.”*)

3. In het geval van vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen, *in casu* het risico op re-infibulatie. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz. (*“In the case of women and girls who have been*

subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to repeated FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, such as: age, family status, type of FGM/C experienced, family perceptions and traditions towards the practice, etc.”)

Uit de gehanteerde bewoordingen ('zoals' en 'enz.>') blijkt dat er in deze categorie van gevallen een ruimere appreciatiemarge is voor de asielinstanties en er dus ook een grotere mate aan risicobepalende omstandigheden aanwezig moet zijn in hoofde van verzoekster alvorens er een nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen. De lijst met risicobepalende omstandigheden zoals weergegeven in het EUAA-rapport "*Country Guidance. Somalia*" van augustus 2023 is echter geen exhaustieve lijst.

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat wat betreft de gezinssituatie het ook van belang is om rekening te houden met het aantal kinderen dat een verzoekster heeft. Immers hoe meer kinderen een verzoekster heeft, hoe minder aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoekster opnieuw aan VGV zal worden onderworpen. De *EUAA guidance* geeft immers aan: "*the process is repeated for the first two to four babies*". Verder blijkt uit de *EUAA guidance* dat met leeftijd in wezen "jong zijn" wordt bedoeld, zonder dat duidelijk afgebakend is welke leeftijdsgroep dit precies omvat. Uit het geheel van de bijgebrachte landeninformatie blijkt wel dat dit betrekking heeft op een leeftijd die inhoudt dat een verzoekster bij terugkeer naar Somalië geschikt kan worden geacht om te huwen en kinderen te krijgen. Binnen deze categorie dringt zich een verdere opdeling op tussen verzoeksters die reeds een hersteloperatie ondergingen en verzoeksters die dit (nog) niet ondergingen

Verzoeksters geval situeert zich in categorie 3. Hieruit volgt dat het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type III), een belangrijk element vormt dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haar hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar dat dit gegeven op zich niet voldoende is. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op re-infibulatie bij een terugkeer naar Somalië. Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz. Uit de voormelde beschikbare landeninformatie volgt duidelijk dat het risico op re-infibulatie afhankelijk is van het individueel profiel van het meisje of de vrouw.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij als kind het slachtoffer van VGV was, en stelt zij terecht dat het overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij is om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad stelt verder vast dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoekster thans eenentwintig jaar oud is en moeder is van een tweeling. Waar de verwerende partij in haar nota stelt dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster na haar bevalling geherinfibuleerd zou zijn, merkt de Raad op dat uit het VGV-attest van 11 maart 2025 blijkt dat verzoekster een VGV type III heeft ondergaan en terug gehecht is, wat impliceert dat verzoekster terug dichtgemaakt zou zijn (aanvullende nota verzoekster neergelegd op 5 september 2025, stuk 1). Tevens legt verzoekster bij aanvullende nota een attest van begeleiding door GAMS neer, waaruit blijkt dat ze een desinfibulatie-ingreep overweegt en hiervoor doorverwezen werd, maar ze een enorme angst ervaart voor een mogelijke herbesnijdenis in geval van terugkeer naar Somalië (aanvullende nota verzoekster neergelegd op 5 september 2025, stuk 4). De omstandigheid dat verzoekster zelf geen vrees voor herinfibulatie heeft aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, zoals door de verwerende partij in haar nota wordt aangehaald, acht de Raad *in casu*, gelet op de documenten die verzoekster bij aanvullende nota neerlegt en in het licht van de algemene informatie, niet van die aard dat de ernst en geloofwaardigheid van deze vrees daardoor, in de huidige stand van zaken, fundamenteel wordt ondermijnd. De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoekster op het CGVS een registratiekaart van GAMS heeft neergelegd, maar haar tijdens het persoonlijk onderhoud niet gevraagd werd waarom zij dit stuk neerlegt of wat zij hiermee wenst aan te tonen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9).

Verder blijkt uit verzoeksters persoonlijk onderhoud dat zij aangegeven heeft tweemaal te zijn besneden door haar tante, de tweede keer omdat haar tante vond dat het de eerste keer niet goed gedaan was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 17). Zij werd evenwel niet verder bevraagd over de concrete omstandigheden waarin zij besneden werd, en er werd evenmin gevraagd of haar zussen ook besneden zijn, door wiens toedoen en in welke context, om op die manier een beter zicht te krijgen op de tradities en de percepties inzake VGV binnen verzoeksters familie.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster, tijdens haar persoonlijk onderhoud gevraagd naar de actuele verblijfplaats van haar man, verklaart dat hij bij haar oom in de wijk Hawl Wadauq van de stad Jilib woont, waar ook verzoekster van 2016 tot 2020 zou hebben gewoond (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 6-7). Haar man zou ook in Jilib hebben gewoond met de kinderen toen verzoekster haar land diende te verlaten (*Ibid.*, p. 16). De Raad merkt op dat verzoekster daarnaast verklaart

dat zij samen met haar man gedurende de laatste drie jaar voor haar vertrek op het platteland van Jilib woonde, waar zijn familie nog steeds zou wonen (*Ibid.*, p. 7, 14 en 18). Het is dan ook niet duidelijk, en verzoekster werd hierover niet bevraagd teneinde dit uit te klaren, waarom haar man dan na haar vertrek bij haar oom, *nota bene* de man van de vrouw die haar gedurende jaren zou hebben mishandeld, zou zijn gaan wonen. Bovendien gaf verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat zij op dat moment geen contact had met haar man of iemand anders van haar familie in Somalië. Op de vraag waarom antwoordde verzoekster slechts dat zij geen contactgegevens heeft, maar er werden haar geen verdere vragen gesteld over welke stappen zij desgevallend reeds heeft gezet om opnieuw in contact te komen met haar familie (*Ibid.*, p. 8 en 16). Verder blijkt dat verzoekster bij aanvullende nota een overlijdensattest dd. 31 december 2024 met betrekking tot haar echtgenoot heeft neergelegd (aanvullende nota verzoekster neergelegd op 5 september 2025, stuk 5). De vertegenwoordigster van de verwerende partij aanwezig ter zitting vraagt zich af waarom verzoekster dit stuk niet eerder heeft neergelegd en meent dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat dit hoe dan ook een beperkte bewijswaarde heeft. Nog daargelaten dat het administratief dossier geen informatie blijkt te bevatten op basis waarvan de bewijswaarde van voormeld overlijdensattest kan worden beoordeeld, is de Raad van oordeel dat het enkele feit dat dit stuk, dat een fotokopie betreft, slechts een beperkte bewijswaarde zou hebben in de huidige stand van zaken niet volstaat om het overlijden van verzoeksters man als ongeloofwaardig te kunnen beschouwen. Een verdere bevraging over dit overlijden en de concrete omstandigheden waarin dit zou hebben plaatsgevonden dringt zich op.

Gelet op het voorgaande, heeft de Raad op heden geen duidelijk zicht op verzoeksters familiale situatie bij terugkeer, een element dat wel degelijk relevant is bij het beoordelen van het eventuele risico op herbesnijdenis dat ze loopt bij terugkeer. Het bovenstaande in acht genomen kan de Raad de adjunct-commissaris niet bijtreden in zoverre zij in de bestreden beslissing overweegt dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst geen risico loopt om opnieuw VGV te ondergaan omdat zij ondertussen getrouwd is met haar echtgenoot, bevallen is van een tweeling, al sinds meerdere jaren voor haar vertrek niet meer bij haar oom en tante woonde en bij terugkeer logischerwijze bij haar echtgenoot of elders in Somalië zou kunnen wonen.

Gelet op voormelde informatie en de op heden bestaande onduidelijkheid over verzoeksters persoonlijke omstandigheden, kunnen *in casu* de vaststelling dat verzoekster geen vrees voor herinfibulatie aangehaald heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud en de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er geen systematische toepassing is van herinfibulatie, in deze stand van zaken niet volstaan om te besluiten dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer naar Somalië niet opnieuw zal worden onderworpen aan VGV.

Verder zijn er meerdere elementen die duiden op verzoeksters kwetsbaar profiel, waarmee overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden. Verzoekster voert in deze context aan het slachtoffer te zijn van geweld op fysiek, psychisch en seksueel vlak. Zij licht toe jarenlang mishandeld te zijn door haar tante en uitgebuit te zijn als arbeidskracht. Verzoekster legt in dit kader een medisch attest neer waarin meerdere littekens worden vastgesteld die door de arts compatibel worden geacht met haar verklaringen (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 3), doch waaromtrent in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit attest geen sluitend bewijs vormt van de omstandigheden waarin de daarin vastgestelde verwondingen zijn opgelopen. De Raad merkt op dat echter niet betwist wordt dat verzoeksters ouders vroeg overleden zijn en zij opgevoed werd door haar oom en tante en dat uit de bestreden beslissing verder niet kan blijken dat haar verklaringen over de door haar ondergane mishandelingen worden betwist (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Bovendien geeft verzoekster aan het slachtoffer geweest te zijn van een verkrachting in een opvangcentrum in België, wat door de verwerende partij op zich niet wordt betwist. Verzoekster legt in dit kader een attest van klachtneerlegging en haar communicatie per e-mail met de Dienst Slachtofferonthaal neer, waaruit blijkt dat de zaak geseponeerd is (stukkenbundel verzoekster, stuk 3; aanvullende nota verzoekster neergelegd op 5 september 2025, stuk 2). Tevens laat verzoekster in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota gelden dat zij psychologisch wordt opgevolgd en beantwoordt aan de criteria van PTSS en depressie. Verzoekster legt ter staving hiervan twee psychologische attesten neer, waaruit onder andere blijkt dat zij zich onveilig voelt, suïcidale gedachten heeft, aan angst, depressieve gevoelens en geheugenverlies lijdt, haar slaap verstoord is en zij in een aanhoudende negatieve toestand verkeert (stukkenbundel verzoekster, stuk 4; aanvullende nota verzoekster neergelegd op 5 september 2025, stuk 3). Uit het meest recente attest, dat van 27 augustus 2025 dateert, blijkt tevens dat verzoeksters toestand de laatste maanden verslechtert is, waarbij haar mate van zelfzorg, persoonlijke hygiëne en algemeen functioneren vermindert, een opname wordt geadviseerd en zij psychotische symptomen en auditieve hallucinaties vertoont. Verzoekster haalt in dit verband ook nog aan dat ze geen functioneel sociaal netwerk meer heeft in Somalië, daar ze nooit naar school is gegaan, haar beide ouders overleden zijn, en zij haar kinderen en echtgenoot noodgedwongen heeft moeten achterlaten. De Raad herhaalt in dit verband dat hij op heden geen helder zicht heeft op verzoeksters familiale situatie bij terugkeer naar Somalië. Tenslotte merkt de Raad nog op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud

op het CGVS aangaf dat zij volgens haar familie vervloekt is omdat haar moeder in het kraambed overleden is (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Gelet op het feit dat verzoekster de feitelijke elementen van haar ondergane VGV type III heeft overgemaakt, zij in haar verzoekschrift en aanvullende nota wijst op een vrees voor vervolging ingevolge de VGV en de hoge maatschappelijke druk die op Somalische vrouwen weegt om zich te laten besnijden en gelet op verschillende elementen die *prima facie* wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster, kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

3.3.5. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 januari 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT